

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTEŚÍTŐJE
Új sorozat, IX. évfolyam, 8. (72.) szám

Bécs, 2014 november

Márai Sándor

A gyertyák csonkig égnek (Részlet)

Az ember lassan öregszik meg: először az élethez és az emberekhez való kedve öregszik, tudod, lassan minden olyan valóságos lesz, mindennek meg ismered értelmét, minden olyan félelmesen és unalmasan ismétlődik. Ez is öregség. Mikor már tudod, hogy a pohár semmi más, csak pohár. S egy ember, szegény, semmi más, csak ember és halandó, akármit csinál is... Aztán megöregszik a tested; nem egyszerre, nem, először szemed öregszik vagy lábaid vagy gyomrod, szíved. Így öregszik az ember, részletekben.

Aztán egyszerre öregedni kezd a lelked: mert a test hiába esendő és romlandó, a lélek még vágyakozik és emlékezik, keres és örül, vágyik az örömrre. S mikor elmúlik ez az örömvágy, nem marad más, csak az emlékek vagy a hiúság; s ilyenkor öregszel igazán, végzetesen és véglegesen.

Egy napon felébredsz, s szemed dörzsölöd: már nem tudod, miért ébredtél? Amit a nap mutat, pontosan ismered: a tavaszt vagy a telet, az élet díszleteit, az időjárást, az élet napirendjét. Nem történhet többé semmi meglepő: még a váratlan, a szokatlan, a borzalmas sem lep meg, mert minden esélyt ismeresz, mindenre számítottál, semmit nem vársz többé, sem rosszat, sem jót... s ez az öregség. Valami él még szívedben, egy emlék, valamilyen homályos életcél, szeretnél viszontlátni valakit, szeretnél megmondani vagy megtudni valamit, s tudod jól, hogy a pillanat majd eljön egy napon, s akkor egyszerre nem is lesz olyan végzetesen fontos megtudni az igazat, és válaszolni reá, mint ezt a várakozás évtizedeiben hitted. Az ember lassan megérti a világot, s aztán meghal. Megérti a tüneményeket és az emberi cselekedetek okát. Az öntudatlanság jelbeszédét... mert az emberek jelbeszéddel közlik gondolataikat, feltűnt neked? Mintha idegen nyelven, kínai módon beszélnének a lényeges dolgokról, s ezt a nyelvet aztán le kell fordítani a valóság értelmére. Nem tudnak önmagukról semmit. Mindig csak vágyaikról beszélnek, s kétségbeesve és tudatlanul leplezik magukat. Az élet majdnem érdekes, mikor megtanultad az emberek hazugságait, s élvezni és figyelni kezded, amint mindig mást mondanak, mint amit gondolnak és igazán akarnak... Igen, egy napon eljön az igazság megismerése: s ez annyi, mint az öregség és a halál. De akkor ez sem fáj már.

A tartalomból:

MEGHÍVÓ:
Ádvent a könyvtárban
Univ.-Prof. Mag. Joó Imola
rendezésében
december 7., 17:30
(3.- 4. oldal)

Interjú Töröcsik Mari
színésznővel
(5. oldal)

VINTON CERF:
A bit elszáll, a papír meg-
marad
(6. oldal)

GYERMEKEK OLDALA:
Kacor király -
magyar népmese
(7. oldal)

FIGYELŐ:
előzetes,
kiállítások,
színház,
impresszum
(8. oldal)

Tizennégy esztendővel ezelőtt, 2000. November 30-án hunyt el Szépfalusi István, lelkes, lelkipogozó, író, az ausztriai magyar egyházi-, kulturális- és közélet kimagasló alakja, a Bornemisza Péter Társaság alapítója.

Csoóri Sándor

A fényes nap immár elnyugodott
In memoriam Szépfalusi István
(1932 - 2000)

Küszködtem eddig - okosan? bután? -
Irgalmas hősként, ahogy lehetett.
És mit értem el? Nem sokat, csupán
Csak azt, hogy bámulhassatok vagy
féltsetek,

mint kötéláncost, aki selyemszálon
lépked, rúddal, egy bányató fölött.
De ennek vége! Nincs több mutatványom,
s a homlokom, mely folyton gyöngyözött,

mostantól kezdve nagy szelekbe vágyik,
hogy ott időzzön lebegjen, ahol
rangrejtve, titkon Isten is tanyázik,
s körülzuhogja csöndes tériszony.

Szépfalusi István
Charles Pongratz festménye

Lászlóffy Aladár

Szépfalusi Istvánnak:

Ilyen korokban az küzd a halállal,
ki már magától minél többet vállal,
érzi, hogy hívták, hogy a küldetés
a nulla-esély esetén egész;

a többiért, mind többért, másokért,
ha lehetne mindig mindenkiért
fegyelmezetten tornássza magát
a nyelveken, diszciplínákon át.

Embert, családot, hazákat, hitet
ment mindig itt a csendes, tiszta tett,
a példa, mely körül a többi él,

mélypontokon ébredve is remél.
Ilyen korokban is mindig lehet,
nyugodtan, mint a lelkiismeret.

Tisztelt olvasónk!

A Bornemisza Péter Társaság nehéz anyagi helyzete ellenére sem havi rendezvényeit, sem a Bécsi Posta kiadását, sem pedig a színi társulata tevékenységét nem szándékszik megszüntetni vagy kurtítani. Ehhez azonban az Ön segítségére van szüksége. Lapszámunkhoz ezúttal csekket is mellékelünk, azzal a kéréssel, hogy lehetőségei szerint támogassa társaságunk irodalmi-művelődési munkáját, valamint lapunk megjelentetését.

Amennyiben hozzájárulását csekk helyett inkább elektronikus úton (e-banking) kívánja eljuttatni, kérjük, az alábbi adatokat használja:

EmpfängerIn: Peter Bornemisza Gesellschaft
Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A - 1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600
IBAN: AT581100000207578600
SWIFT (BIC): BKAUATWW
Az Ön neve + "Spende"

Hozzájárulását előre is köszönjük!

Tisztelettel:

Décsi-Szente Zsuzsa, BPT pénztáros

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság decemberi rendezvényére

ÁDVENT A KÖNYVTÁRBAN

Univ.-Prof. Mag. Joó Imola rendezésében

Közreműködik: Nikol Henter, fuvola

2014. december 7.-én, d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Univ.-Prof. Mag. Joó Imola zenész családból származik, édesanyja zongoraművész volt. Édesapja Dr. Joó Sándor ref. lelkész. Mind az öt testvére zenei pályán működött. A budapesti Zenei gimnázium és a Bartók Béla Szakiskola elvégzése után a Zeneakadémiára való kétszeres sikertelen felvételi vizsga ("rosszul választottad meg az édesapádat" - mondta akkor ő) következményeként a bécsi Zeneakadémiára jelentkezett, ahol végre elfogadták a játékát. Pénz és nyelvtudás nélkül indult meg a kinti élet. Újságáruházzal, reklámcédulák kihordásával és egyéb alkalmi munkákkal tartotta fenn magát. Kolostorban lakott. 1971-ben kitüntetéssel elvégezte a zongorakoncert-osztályt, valamint a zenepedagógia szakot. Diplomamunkájának témája a Kodály-módszer és annak kihatása a zongorára. 1971-ben a zongora melléktanszakon kezdett tanítani a Főiskolán, 1976-ban pedig rábízták a "Különleges tehetségek" egyik osztályának a vezetését. 2004-ben habilitált az időközben egyetemi rangra emelkedett intézményben. Rendkívüli egyetemi tanár lett a Magyarországon a főiskolai tanulmányokból kizárt egykori hazátlanból. Három gyermeke van: Áron (tolmács), Victoria (zenész) és Gábor (nyelvész). Rendszeresen szerepelt zenekari hangversenyeken szólistaként Ausztriában (Musikverein), valamint külföldön (Erdély, Németország, stb.) Mesterkurzusokat tartott Japánban, Kanadában, Koreában, de Ausztriában is rendszeresen foglalkozik nyári kurzusokon a fiatal zongoristákkal. Több kitüntetés és díj tulajdonosa ("Preis der Stadt Wien", nemzetközi versenyen 2. díj, az egyetem aranyérme, stb.) és rendszeresen vesz részt ausztriai és külföldi zongoraversenyek zsűrijében. Felvette CD-re Jan Dussek ismeretlen Esz-dúr zongoraversenyét, egy másik CD-n pedig Liszt, Bartók, Kodály, Mozart zenéje hallható, valamint Victoria koncertfelvétele Hoffmeister brácsaversenyével. Joó Imolának jelenleg nyolc egykori tanítványa tanít a Bécsi Zeneművészeti Egyetemen, és számos nemzetközi verseny győztese került ki a keze alól.

Dr. Joó Sándor (Kecskemét, 1910 - Veszprém, 1970) református lelkész, Dr. Joó Gyula jogakadémiai tanár fia. A budapesti Református Teológián szerzett oklevelet. (1932). Ösztöndíjként Amszterdamban képezte magát tovább (1932-34), majd hazatérve Kecskeméten és Budapesten volt segédlelkész. Gyakorlati teológiából a budapesti Református Teológiai Akadémia magántanárává képesítették (1939), a debreceni Tudományegyetemen doktorált.

(folytatás a 4. oldalon)

.....
 (folytatás a 3. oldalról)

Alapító lelkésze volt a Pasaréti református egyháznak, ahol haláláig szolgált. A náci időkben zsidókat látott el hamisított keresztlevelekkel, és a parókia pincéjében is bújtak az üldözöttek. (Fischer Sandor, a két Fischer karmester édesapja is köztük volt.) A kommunizmus alatt üldözték, a börtönt is megismerte. Híres igehirdető volt. Cikkei, fordításai, igehirdetése egyházi lapokban jelentek meg. Körülbelül ezer prédikációja maradt fenn.

(Magyar életrajzi lexikon, Akadémiai Kiadó. Budapest, 1981)

Előszó a "Mindenkor örüljete" című prédikációs könyvben

"Torockó tér, leszállás: Joó Sándor prédikál!" -- kiáltotta a kalauz minden vasárnap délelőtt az 56-os és 58-as villamos Nagyajtai úti megállójánál. Mindenki leszállt, csak a kalauz és a villamosvezető utazott tovább a Szép Ilona kocsiszín felé. Csatlakoztak a leszállókhöz a szemből jövő jármű utasai is, és együtt özönlöttek át az úton a templom felé. Egy-egy szemvillanással köszöntötték egymást ismerősök és ismeretlenek, miközben kerülgették a pocsolókat. Minden szürke és szomorú volt ekkortájt, 1958-59-ben. Volt, aki a régi állására gondolt, vagy az elvesztett lakása képeit forgatta magában, vagy bebörtönzött férjét képzelte maga elé, más a téli tüzelőn merengett... Rossz volt a hangulat. Átvágva a játszótéren betértek a pasaréti templomba, hogy Isten vigasztaló igéjét Joó Sándor szavaival hallgathassák. A Torockó-téri Istentiszteletre nemcsak a környékiek jártak, hanem a főváros szinte minden pontjáról érkeztek rendszeres templombjárók, sőt a szomszédos falvakból, városokból is idejártak sokan. Az 50-es, 60-as évek Budapestjének talán legfontosabb lelki szigete volt ez a templom, pedig mindössze csak annyi történt, hogy Joó Sándor egész életében őszintén, hitelesen hirdette Isten igéjét. Ezért az igehirdetéseknél hatalmas erejük volt. "Mindenkor örüljete!" -- ez az üzenet hangzott el minden alkalommal.

Kunszery Gyula

Joó Sándor emlékére

Nemcsak nevedben voltál jó magad voltál : jóság!
 s elirigyelt most az Örökkévalóság.
 Elárvult a nyájad, bánatos, lehangolt
 s pár fekete bárány, ki hozzád bitangolt
 idegen akolból, hogy halljanak téged,
 hallhassák zengzetes, tartalmas igédet.

Te úgy ejtéd: "Ige", s mondtad, hogy "kereszttyén"
 én másképp beszélek! ám Krisztus keresztjén
 nem veszünk mi össze, sem azon a jottán!
 néked Goudimel volt, Gregor az én kottám!
 de mi jól tudtuk, hogy nem ez a lényeg!
 Csak zengjen az ének Úr dicsőségének.

Nincsen "igazhitű" és nincsen "eretnek"
 azok számára, kik krisztusin szeretnek.
 s te e szeretetnek bő forrása voltál,
 s mi mint ama szarvas, kiről szól a zsoltár
 híves patakodhoz sietvén siettünk
 szeretetet, hitet, reményt merítettünk.

Téged a síron túl éltet már az Isten
 miképp Te éltetted Őt a földön itt lenn
 éltetted szívekben, éltetted emlékekben.
 legyen hát jutalmad örök üdv az égben!
 S imádkozz lelkemért, mint ahogy ígérted
 én pedig szentmisét mondatok Teérted.

.....

"Az egész életemet felhasználom a szerepeimhez"

Interjú Törőcsik Mari kétszeres Kossuth-díjas és kétszeres Jászai Mari-díjas színésznővel

Hontalan vándorként, nemtelenül bolyong a Viktor Rizsakov rendezte *Éjjeli menedékhely* Lukájaként Törőcsik Mari, aki a reményt képviseli az élet értelmetlenségének káoszában. Úgy játszik, ahogy van: smink nélkül, fekete kabátban, fehér ingben, a jelenlét intenzitásával.

- **A *Naphosszat a fákon* óta nem alakított olyan nagy ívű szerepet, mint az *Éjjeli menedékhely*ben.**

- A klinikai halálom egyéves évfordulóján volt a Duras-darab bemutatója Kaposváron Schwajdánál, amit Vasziljev rendezett. Búcsúelőadásnak szántam. Utána kértem a Nemzeti akkori igazgatóját, Alföldi Róbertet, hogy csak kis szerepeket adjon. Megviseltek az évek, nem vagyok már fiatal. Tavaly egyéves szerződést írtam alá, idén kértem Vidnyánszky igazgató urat, hogy csak darabra szerződjek, ő ezt megértette. Boldogan mondtam igent Rizsakovnak, a Művész Színház rendezőjének. Ő a negyedik nagy orosz rendező Konszkij, Ljubimov és Vasziljev után, akivel dolgozom. Azok közé tartozik, akiknek érdemes hinni.

- **Végigkísérik a pályafutását az orosz klasszikusok. Néhány éve Szent-Györgyi Érmert kapott az orosz és magyar kultúra közötti élő kapcsolat terén kifejtett sok évtizedes művészi tevékenységéért. Miben látja az orosz rendezők titkát?**

- Mindennek a titka a tehetség. Az orosz színház mindig jó volt, mert volt három nagy teoretikusa, Sztanyiszlavszkij, Vahtangov és Meyerhold.

- **Rizsakov a zsákutcába jutott emberiség metaforájaként értelmezi az *Éjjeli menedékhely*et. Szerinte nem az anyagi, hanem a lelki szegénység a világ legfőbb gondja. Egyetért vele?**

- Túlságosan diktál, mindent meghatároz a pénz.

- **Úgy tudni, kikötése volt a rendező felé, hogy a saját arcával hajlandó játszani Luka szerepét. Miért?**

- Nem kötöttem ki semmit. Már Gorkij életében, és azóta is örök kérdés Oroszországban, hogy ki ez a Luka. Egy filmrendező nemrég filmre vitte az *Éjjel menedékhely*et, amiben egy kislánnyal játszatta Lukát. Nem tudni, honnan jön, másképp gondolkodik a világról, mint akik közé érkezik. A külső formámat a rendező és a jelmeztervező határozta meg.

- **Miben jelent más kihívást ennek a titokzatos vándornak a megformálása az eddigi szerepeihez képest?**

- Szerepekről nem szeretek beszélni, mert olyan bonyolult folyamat, amíg összeáll egy előadás. A mesterségről is nagyon nehéz beszélni, mert ötvennyolc éve, amióta a pályán vagyok, már azóta is változott a színészet. Nagyon nehéz ezt megfogalmazni - lehet, hogy nem is lehet. Soha nem egy szerepre készülök, nem arról van szó, hogy embereket figyelek az utcán vagy a környezetemben. Az egész életemet felhasználom a szerepeimhez. Szerintem születni kell egy tehességgel, meg kell tanulni a szakmát, persze nem mindegy, hogy kitől. Ezután jön az, hogy helyesen döntünk-e a pályánk kezdetén, hogy kire kell figyelni. Úgy érzem, a tenyerén hordozott az Isten, mert olyan mestereim voltak, mint Gellért Endre vagy Major Tamás, és kaptam legalább tizenhárom-tizennégy elképesztően jó rendezőt.

- **A Nemzeti Színházban látható újra Vidnyánszky Attila emblematikus rendezése, a *Szarvassá változott fiú*, amiben a pusztai létezés eszköztelenségével eleveníti meg az Anya figuráját. Mit jelent önnek ez az előadás?**

- Életem egyik legfárasztóbb színészi feladata, mert minden pillanatban a fiamat nézem, az egész idegrendszeremmel végig őt követem. Emlékszem, nagyon rossz voltam a bemutatón Gyulán, a beregszásziak már egy kész előadással jöttek, és én még nem tudtam igazán a részévé válni. Kíváncsian várom a filmváltozatot, amit hamarosan bemutatnak. A színpadon együtt látja a közönség a fiút, az anyát, a tömeget, amelyik hol szarvasokat jelenít meg, hol a falu népét. Alig várom, le fogják vetíteni nekem a filmet, fantasztikus, ha létre tudja hozni a filmet is azt, amit a színpadon.

- **Nemet mondott Vidnyánszkyknak Kiss Manyi szerepére a *Körhinta* színpadi változatában.**

- Különleges helyet foglal el a *Körhinta* az életemben. Megkértem Vidnyánszky Attilát, hogy ne játsszak a darabban. Ő ezt megértette. Biztos vagyok benne, ha a *Körhintához* nyúl, alapvetően mást csinál belőle, mint a film.

- **Ilyen fantasztikus életúttal a háta mögött mi motiválja hetvenkilenc évesen, hogy játsszon?**

- Most például olyan rendezőt kaptam, akinek elhiszem, hogy érdemes színpadra lépnem.

A bit elszáll, a papír megmarad

A történelem szellemei leszünk, ha nem teszünk valamit a digitális adatok megőrzéséért – riogat Vinton Cerf, akit az internet atyjaként szoktak emlegetni, 2005 óta pedig a Google hivatalos tanácsadója. A Heidelberg Laureate Forumon – ahol a Nobel-díjnak megfelelő matematikai és számítástechnikai díjjal kitüntetett tudósok és tehetséges fiatal kutatók találkoznak – tartott előadásában és az azt követő sajtóbeszélgetésen hangsúlyozta, hogy nemcsak a felejtéshez, de a megőrzéshez is jogunk van, ám ennek jelenleg még rengeteg technikai és elvi akadály van.

A papíralapú adatmegőrzés természetesen sok esetben ma már nem jelent megoldást, nem csak a papírmennyiség miatt, hanem például a kép-, videó- és hangfájlok, vagy a nem statikus tartalmak miatt sem. Ráadásul már most szembesülhetünk azzal, hogy a régebbi formátumban mentett dokumentumainkat nem tudjuk megnyitni. Nem is beszélve arról, hogy a fizikai mérések eredményeinek későbbi értelmezése is gondot okozhat, hiszen az adatsorok csak akkor jelentenek bármit is, ha ismerjük a mérést végző eszközt jellemzőit,

például, hogy miként kalibrálták, illetve a mérés egyéb körülményeit is. Azaz a metaadatokat, az információ járulékos adatait is ismernünk és rögzíteni kell. Ez hamar bonyolulttá válhat, figyelmeztet Cerf. Hiszen archiválnunk kell a szoftvereket is, amelyek generálták az adatokat, ehhez engedélyre van szükségünk, hogy elmentsük a forráskódot. Ha megvan, akkor tudnunk kell, hogyan fordítsuk le a forráskódot, ehhez a programnyelv archiválása is szükséges, ám a futó program függhetett az operációs rendszertől is, így tudni kell, hogy melyik operációs rendszer melyik verziójában futott a program és így tovább. "Láthatjuk, milyen gyorsan válhat nagyon komplikálttá a kérdés és nőhet nagyon gyorsan az információk mennyisége, melyekre emlékeznünk kell" – mondja Cerf.

Több száz résztvevővel rendezett az UNESCO a digitális adatmegőrzésről konferenciát Vancouverben két évvel ezelőtt. "Bár nem találtunk megoldást, de megnyugtatót a gondolat, hogy van ötszáz ember, aki aggódik emiatt" – mondja Cerf, aki több technikai kihívásra és érzékeny kérdésre is felhívta a figyelmet. Egyrészt a központi szabályozás és az internet demokratikus működése között kell egyensúlyt találni. Másrészt a felejtéshez, vagy inkább feledettséghez való jog mellett az emlékezés jogát is meg kell teremteni. Emellett az adatbiztonság is ellentmondásos kérdéseket vet fel: a történészek számára az adatok könnyebb hozzáférhetősége a fontos, viszont cégek, magánszemélyek az adataik minél biztosabb védelméért harcolnak. Ehhez a hozzáférés szabályozását kell jól kidolgozni, mondja Cerf, és hozzáteszi, hogy egy adat mentésekor azt is fontos rögzíteni, hogy ki férhet hozzá az adott adathoz, és érdemes meggondolni, hogy ezt a fajta védelmet hány évig kell, vagy szabad biztosítani, mennyi év után évülhet el.

A válasz egyszerű, elég a fontos adatokat mindig az újabb és újabb formátumba konvertálni, a többi mehet a kukába – javasolják gyakran megoldásként Vinton Cerfnek. Ám ő nem győzi hangsúlyozni, hogy mi nem vagyunk hivatottak eldönteni a jelen kor adatairól, hogy mi fontos, és mi nem. Amikor 1973-ban egy kaliforniai hotel konferenciaszobájában kidolgozták Robert Kahn-nal az összekapcsolt hálózatok alapjait, egy sárga papírtömbbe jegyzeteltek. A titkárnő, miután legépelte, kérdezte, hogy megtartsa-e a papírokat. Ők azt válaszolták, hogy csak dobja ki nyugodtan. Ma ezt a könnyelműséget sokan felhántorgatják nekik. És hogy Vinton Cerf mennyire bízik a megoldásban? A legtöbb, általa fontosnak tartott dokumentumát azért biztos, ami biztos, kinyomtatja.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Kacor király

(Magyar népmese; gyűjtötte: Illyés Gyula)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy özvegyasszony s annak egy macskája. Nagy macska volt már, de éppen olyan nyalánk volt, mintha kis macska lett volna. Egy reggel is mind felnyalta a lábából a tejet. Megharagudott az özvegyasszony, jól megverte, s elkergette a háztól. A macska elbujdosott a falu végére, s ott nagy szomorúan leült a híd mellé. A híd végén ült egy róka is, lógatta a lompos farkát. Meglátja azt a macska, neki-nekifutott, s játszadozni kezd a róka farkával. A róka megjijed, felugrik, megfordul. A macska is megjijed, hátrál, s felborzolja magát. Így nézték egymást egy darabig. A róka sohasem látott macskát, a macska sohasem látott rókát. Mindegyik félt, de egyik sem tudta, mit csináljon. Végére a róka szólalt meg:

- Ugyan, ha meg nem sérteném, nem mondaná meg az úr, hogy miféle nemzetség?

- Én vagyok a Kacor király!

- Kacor király? Soha hírét nem hallottam!

- Bizony pedig hallhattad volna. Minden állatot meg tudok regulázni, olyan nagy a hatalmam.

Megszeppent a róka, s nagy alázatosan kérte a macskát, hogy legyen vendége egy kis csirkehúsrá. Minthogy már délfelé járt az idő, s a macska nagyon ehethék volt, nem várt két meghívást. Elindultak hát a róka barlangjába. A macska hamar beletalálta magát a nagy uraságba, s örvendett, hogy a róka olyan tisztelettel szolgálja, mintha valóságos király volna. Urasan is viselkedett, keveset szólott és sokat evett, ebéd után álomra dőlt, s azt parancsolta a rókának, ügyeljen, hogy senki se háborgassa, amíg alszik.

A róka kiállott a barlang szájához strázsálni. Hát éppen akkor ment el ott a kis nyúl.

- Hallod-e, te kis nyúl, itt ne járj, mert az én uram, a Kacor király alszik; ha kijön, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megreguláz, olyan nagy a hatalma!

Megijedt a kis nyúl, szép lassan elkotródott, s egy tisztáson lekuporodva azon gondolkodott:

„Ki lehet az a Kacor király? Soha hírét sem hallottam.”

Arra bódorgott egy medve is. Kérde tőle a nyúl: hova megyen?

- Járok egyet, mert nagyon unatkozom.

- Jaj, erre ne járj, mert a róka azt mondja, hogy az ő ura, a Kacor király alszik, s ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj! Minden állatot megreguláz, olyan nagy a hatalma!

- Kacor király? Soha hírét sem hallottam! Már csak azért is arra megyek, legalább meglátom, milyen az a Kacor király. - El is indult a medve a róka barlangja felé.

- Hallod-e, te medve - kiált rá a strázsá. - Itt ne járj, mert az én uram, a Kacor király alszik, ha kijő, nem tudod, merre szaladj; minden állatot megreguláz, olyan nagy a hatalma!

Erre a medvének inába szállt a bátorsága, szó nélkül megfordult, és visszatért a kis nyúlhoz.

Ott találta a kis nyúllal a farkast és a varjút is; panaszták, hogy ő k is éppen úgy jártak.

- Ki lehet az a Kacor király? Soha hírét sem hallottuk! - mondták mindnyájan, s mind azon tanakodtak, mit csináljanak, hogy megláthassák. Abban állapodtak meg, hogy meghívják ebédre a rókával együtt. Mindjárt el is küldték a varjút, meghívni a vendégeket.

Mikor a róka meglátta a varjút, nagy méreggel kifutott, s összeszidta, hogy megint alkalmatlankodik.

- Eltakarodj innen! Nem megmondtam már? Az én uram a Kacor király; ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megreguláz, olyan nagy a hatalma!

- Tudom, nagyon jól tudom; nem is a magam jószántából jöttem ide, hanem a medve, a farkas és a nyúl küldött, hogy meghívjalak benneteket hozzájuk ebédre.

- Az már más! Várj egy kicsit.

Ezzel bement a róka megjelteni a dolgot a Kacor királynak. Kisvártatva ki is jött, tudára adta a varjúnak, hogy a király szívesen fogadta a meghívást, elmennek az ebédre, csak tudják, hova.

- Eljövök én holnap értetek, s elvezetlek!

A jó hírre a medve, a farkas és a nyúl ugyancsak felütötte a lacikonyháját. A kis nyulat megtették szakácsnak, mert kurta farka van, s így nem könnyen égeti meg magát. A medve fát és vadakat hordott a konyhára. A farkas asztalt terített, és pecsenyét forgatott. Mikor kész volt már az ebéd, a varjú elindult a vendégekért. Egyik fáról a másikra szállott, de nem mert leszállani, hanem csak a fán maradt, s onnan szólígtatta a rókát.

- Várj egy kicsit, mindjárt készen leszünk - mondta a róka -, csak még a bajszát pödri ki az én felséges uram.

S csakugyan, végre kijött a Kacor király is. Lassan s nagy méltósággal lépdelt elől, de a varjút szemmel tartotta, mert félt tőle. A varjú is szepegett, csak fél szemmel mert reátekinteni, egyik fáról a másikra szökdécselt, úgy vezette őket.

A medve, a farkas és a nyúl nagy várakozásban volt, mind azt mondták: vajon milyen lehet az a Kacor király? Kikínéztek az útra, ahonnan a vendégeket várták.

- Ott jön, ott jön! Jaj istenem, merre fussak! - kiáltotta a kis nyúl, s ijedtében nekifutott a tűznek. Megpörkölte magát, s ettől olyan bátor lett, hogy fordultában belekapott a farkas képébe, jól végigkarmolta. A farkas azt hitte, hogy ezt csak a medve tehette véle, s ezért jól képen teremtette a medvét. A medve a kis nyúlnak akarta továbbadni az ütést, de a Kacor királyt találta el, aki épp akkor ért oda. Mikor látta, hogy a fenséges Kacor királyt ütötte meg, úgy megrémült, hogy nyaka közé szedte a lábát. A Kacor király meg attól ijedt meg, hogy így nyakon teremtették. Uzsgyi hát, ő is futóra! Elröppent ijedtében a varjú is.

Még most is mennek, ha meg nem álltak.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

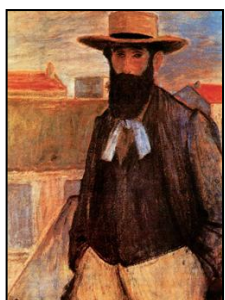
A Bornemisza Péter Társaság következő előadása -- **2015. február 1.-én**, vasárnap, d.u. 17:30 órakor lesz.
Hely: Bécs, Capistrangasse 2/15.

KIÁLLÍTÁSOK

VELAZQUEZ

Bécsben, a **Kunsthistorisches Museum**-ban nyílt meg nemrég - először német nyelvterületen - Diego Velázquez (1599–1660) spanyol festő gyűjteményes kiállítása. A múzeum saját gyűjteményében található csodálatos infáns- és infánsnő-portréi mellett a művész gazdag és sokrétű életművének más zsánerű munkái (csendéletek, vallási, mitológiai és történelmi témájú festményei) is láthatók ezen a tárlaton, amely 2015 február 15.-én zár.

RIPPL-RÓNAI és MAILLOL - Egy művészbárság története

Budapesten, a **Magyar Nemzeti Galériában** december 17.-én megnyíló kiállítás e két rendkívüli művész barátságának állít emléket, és igyekszik bemutatni egymásra gyakorolt hatásukat. A tárlaton látható Rippl-Rónai egyik fő műve, az 1899-ben Maillolról festett portréja, a párizsi Musée d'Orsay gyűjteményéből. Aristide Maillol festményei, grafikai, szőnyegek és kisméretű szobrai - összesen mintegy negyven mű - a párizsi Fondation Dina Vierny-Musée Maillol támogatásának köszönhetően lesznek kiállítva. A tárlat 2015 április 6.-ig lesz megtekinthető.

Költő, hadvezér, államférfi - ZRÍNYI MIKLÓS (1620-1664)

Budapest, **Magyar Nemzeti Galéria** (2014. november 15. - 2015. február 8).
November 18-án volt háromszázötven éve, hogy gróf Zrínyi Miklós a Csáktornyaához közeli birtokán halálos vadászbalesetet szenvedett. A Magyar Nemzeti Galéria kiállítása ebből az alkalomból a korszak legkiválóbb magyar költőjének, katonai szakírójának, hadvezérének és államférfijának állít emléket. A kiállítás leginkább figyelemre méltó tárgya Rubens tanítványának, Jan Thomasnak Zrínyi Miklósról festett portréja.

SZÍNHÁZ

Szeretik a banánt, elvtársak?

A Szeretik a banánt, elvtársak? egy egyszerű történet egy nem túl egyszerű életről. Ceausescu Romániájában járunk, ahol mindenki fél, gyanakszik és éhez, kivéve a mesélő, Robert. Neki ugyanis megvan mindene, még banánt is ehet. **Játékszín** (Budapest), Író: Székely Csaba, rendező: Sorin Militaru, színész: Sebestyén Aba. Előadások: november 28, december 5, december 27.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW